28 Μαΐου 2026

Ο άγιος Νέος Ιερομάρτυς Αρσένιος, επίσκοπος Βεροίας (14ος–15ος αι.)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

της Μακεδονίας την εποχή που οι Τούρκοι υποδούλωναν το ένα μετά το άλλο τα εδάφη της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, κατά παραχώρηση Θεού, λόγω των απείρων σφαλμάτων των Χριστιανών.

Ήταν ευσεβής και ενάρετος επίσκοπος. Είχε ενστερνισθεί την αποστολική διδασκαλία και είχε συνειδητοποιήσει την ιδιαίτερη ευθύνη του για το ποίμνιο το οποίο του είχε εμπιστευθεί ο Κύριος, μέσα στην έκρυθμη κατάσταση που επικρατούσε. Έτσι με το κήρυγμα – διακρινόταν για την διδακτική του δεινότητα – , με τη συγγραφή πνευματικών έργων, με τη φιλανθρωπία, με τις δυναμικές παρεμβάσεις του, όπου χρειαζόταν, προ πάντων δε με την ενάρετη ζωή του, η οποία τον καθιστούσε παράδειγμα προς μίμηση στο ποίμνιό του, απέτρεπε όχι μόνο τον εξισλαμισμό των κατοίκων της περιοχής του αλλά πετύχαινε και τη συνειδητότερη και ουσιαστικότερη πνευματική ζωή των Χριστιανών της εποχής του.

Για όλους αυτούς τους λόγους τον συνέλαβαν οι Τούρκοι, οι οποίοι αρχικά τον βασάνισαν βυθίζοντάς τον συνεχώς σε ένα βαθύ λάκκο με νερό. Κατόπιν τον υπέβαλαν σε τρομερά βασανιστήρια. Κάποιος αναιδής Τούρκος μάλιστα πρότεινε να του κόψουν το δεξί χέρι διότι με αυτό έγραφε τους πνευματικότατους λόγους του και ενίσχυε τους Χριστιανούς. Στη συνέχεια τον φυλάκισαν κάτω από άθλιες συνθήκες.

Ο άγιος ,μολονότι υπέφερε και τον φρουρούσαν άγρυπνα ,ευλογούσε συνέχεια και δόξαζε τον Χριστό λέγοντας, ας γίνει το θέλημά Του και συμβούλευε τους Χριστιανούς να μένουν σταθεροί στην πίστη του Χριστού,

Τελικά οι Τούρκοι τον οδήγησαν γυμνό με ένα χιτώνα, ασκεπή και ξυπόλυτο σε χώρο ,όπου προηγουμένως ήταν Αγία Τράπεζα ναού. Εκεί ο άγιος έψαλλε ευλογητός ο Θεός , έκλινε την κεφαλή του πάντα ψάλλοντας και είπε με γλυκύτητα στον δήμιο:

Γιατί μάταια αναζητάς και άλλους ανθρώπους για να τους θανατώσεις, αφού δεν υπάρχουν άλλοι υπαίτιοι για ό,τι έγινε, παρά μόνο εγώ ;

Τότε ο δήμιος τον αποκεφάλισε με φρικτό τρόπο και πέταξε το σώμα του να το φάνε τα θηρία, τα οποία όμως το σεβάστηκαν και δεν το πείραξαν καθόλου, λες και αναγνώριζαν ποιος ήταν.

Ύστερα από αυτό οι κληρικοί της Βέροιας ζήτησαν το τίμιο λείψανο του αγίου μάρτυρος, το οποίο , αφού το μετέφεραν στον ναό του μεγαλομάρτυρος Αγίου Δημητρίου, το περιποιήθηκαν και το ενταφίασαν με όσες τιμές επέτρεπαν οι περιστάσεις.

Ο υπαίτιος για τον μαρτυρικό θάνατο του αγίου, λίγες ημέρες μετά, εξεστράτευσε εναντίον άλλης περιοχής ,όπου βρήκε οικτρό θάνατο σε κάποια μάχη.

Οι Χριστιανοί της Βέροιας τιμούσαν κάθε χρόνο ως πολιούχο τους τον άγιο με μυστικότητα, όλοι, οι κληρικοί, οι μοναχοί και λαϊκοί της περιοχής αλλά και άλλοι κάτοικοι της Ελλάδος , διότι σ’ αυτόν εναπέθεταν τις ελπίδες τους για την απελευθέρωσή τους καθώς ήταν ο πρώτος νεομάρτυρας επίσκοπος.

Αν και δεν αναφέρεται η ακριβής ημερομηνία του μαρτυρίου του στο συναξάρι, στην Ι. Μ. Βεροίας τιμάται στις 28 Μαΐου.